

PROPOSTA QUE PRESENTA LA CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR DE REUS (CUP) A LA JUNTA DE PORTAVEUS EN MOTIU DE LA DIADA DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES DE 2012

DAVID VIDAL CABALLÉ, regidor i portaveu del grup municipal de la Candidatura d'Unitat Popular de Reus (CUP),

EXPOSA:

Davant la recent celebrada Diada de l'1 de Maig, des de la Candidatura d'Unitat Popular creiem que l'Ajuntament de Reus hauria de realitzar un exercici de recuperació de la memòria històrica, que dignifiqui a aquells reusencs i reusenques que van tenir un paper destacat en la defensa dels drets dels treballadors i treballadores al llarg de la nostra història.

És per això, que per aquest 2012, i com a inici d'aquest procés de recuperació de la nostra història local, proposem l'estudi de la biografia de les dues següents persones:

- Joan Garcia Oliver (Reus 1902 – Guadalajara, Mèxic 1980): De família humil, començà a treballar en una fàbrica de paper als 8 anys. El 1919 es traslladà a Barcelona on treballà de cambrer i s'afilià primer a la Societat de Cambrers L'Aliança, adherida a la UGT, però més tard participà en la constitució del Sindicat de la Indústria Hostalera, Restaurants, Cafès i Annexes que s'integrà a la CNT. Participà en la formació del grup d'acció Los Solidarios (1922), que va atemptar contra el cardenal Juan Soldevila y Romero a Saragossa i contra el secretari general dels Sindicats Lliures Joan Lagüa Lliteras a Manresa el 1923. El 1924 fou detingut a Manresa i empresonat a Burgos i el 1926 a Pamplona. Fou alliberat en proclamar-se la Segona República Espanyola i tornà a Barcelona. Hom afirma que fou qui ideà la bandera roja i negra de la CNT, que s'exhibí per primer cop el primer de maig de 1931. Va ser secretari de la FAI i assistí al tercer congrés confederal de la CNT a Madrid del 10 al 16 de juny de 1931. El 1932 participà en la revolta de l'Alt Llobregat i tornà a ser empresonat. Impulsà la formació del Comitè Nacional Revolucionari (que tingué la seu a Badalona) i dirigí la insurrecció de gener de 1933, que el portà de nou a la presó. Fou alliberat després del triomf electoral de les esquerres del febrer de 1936. Participà en el IV Congrés de la CNT a Saragossa el maig de 1936, i preveient l'aixecament militar, formà part del grup que cercà el proveïment d'armes. El juliol de 1936 impulsà la formació del Comitè de Milícies Antifeixistes de Catalunya i organitzà una columna de milicians anarquistes que marxà al front d'Aragó. Com a representant de la CNT-FAI fou ministre de Justícia en el govern de Largo Caballero (4 de novembre 1936 – 19

de maig 1937). Inicià l'organització de les *Escoles Populares de Guerra* i posà en funcionament uns camps de treballs per als detinguts polítics. Durant els fets de maig de 1937 exhortà als cenetistes de Barcelona que deixessin la lluita que havia esclatat en els carrers de Barcelona, cosa que més tard li fou fortament criticada. Exiliat l'any 1939 s'instal·là a Suècia, Veneçuela i Mèxic. Va escriure un llibre amb les seves memòries, *El eco de los pasos*. Actualment, Garcia Oliver té un carrer a la ciutat dedicat a la seva persona.

· Cipriano Martos Jiménez (Huétor-Tajar, Andalusia 1945 – Reus 1973): Cipriano Martos va ser detingut per la Guàrdia Civil a Reus (Tarragona) en una caiguda del FRAP en aquesta província. Una caiguda que seria més tràgica que les altres. Va ser detingut el 30 d'agost (de 1973) i sotmès a tortures des del primer moment. Va ser obligat a beure el contingut d'un còctel Molotov, a resultes de la qual cosa va ser conduït a un hospital perquè li fessin un rentat d'estómac. Encara sense recuperar-se, va ser conduït de nou a les dependències de la Guàrdia Civil on van continuar les "sessions" i, per segona vegada, li va ser administrada a cops la mateixa "beguda". Cremat per dins, no va poder sobreviure. Va morir el 17 de setembre. Ni els seus pares, ni els seus germans, ni el seu advocat van poder veure el cadàver, que va ser enterrat en secret al cementiri de Reus. Cipriano Martos havia començat a treballar als 11 anys, al camp, de sol a sol. Va ser bracer, juntament amb el seu pare i germans, a Morón de la Frontera (Sevilla), a les terres d'un aristòcrata; va ser miner a les mines de lignit de Terol, després va passar a Catalunya on va treballar en el tèxtil a Sabadell i Terrassa, membre del PCE (ml), després, va estar en la construcció a Barcelona i Reus, on va acabar la seva vida, que no el seu exemple. El seu itinerari laboral va estar marcat, com el de molts altres treballadors conscients dels seus drets, per les amenaces, els acomiadaments i les "llistes negres". La seva activitat sindical la va desenvolupar a CCOO i en la ÓS. La seva mort no es va publicar en cap diari espanyol. A Europa, i gràcies a les informacions que regularment donava a nivell nacional i internacional l'Agència de Premsa Espanya Popular (APEP), enquadrada en el FRAP, "Le Monde" va donar la notícia, encara que amb algun retard. També van denunciar l'assassinat "Liberation" i "Il Manifesto". El Consolat franquista d'Hendaia va ser atacat dies després: se li van llançar ampolles amb pintura vermella i es van fer grans pintades de ¡Assassins! Cipriano Martos serà venjat. ¡Mort al feixisme! Avui en dia, a la plaça de Sabadell, on va viure, una placa recorda el seu nom i la data del seu assassinat.

Per tot això, el grup municipal de la Candidatura d'Unitat Popular, proposa a la Junta de Portaveus:

1. L'encàrrec a la Comissió d'Honors i Distincions de l'Ajuntament de Reus de l'estudi d'aquestes propostes, perquè n'analitzi la seva adequació segons el seu criteri.

CANDIDATURA D'UNITAT POPULAR DE REUS
Reus, 25 d'abril de 2012